

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โรคมะเร็งปากมดลูกเป็นปัญหาทางสาธารณสุขที่สำคัญของประเทศไทยและเป็นโรคที่พบมากเป็นอันดับหนึ่งของสตรีไทย มีอุบัติการณ์การเกิดโรค 20.9 ต่อแสนประชากร มีอัตราการตายสูงถึง 3.65 ต่อแสนประชากร และพบว่าผู้ป่วยรายใหม่และรายเก่าที่ต้องติดตามทำการดูแลรักษาอยู่มากกว่า 60,000 คนทั่วประเทศ (ธีรวิทย์ กุหลาบประมว, 2549) นอกจากนี้มีสตรีไทยเป็นผู้ป่วยรายใหม่ประมาณปีละ 5,000 - 6,000 ราย พบมากที่สุดในกลุ่มสตรีอายุระหว่าง 30-60 ปี ส่วนใหญ่อยู่ในระยะลุกลาม อัตราการอยู่รอด 5 ปี ประมาณร้อยละ 60 (ธีรชัย ฉันทโรจน์ศิริ, 2550) มะเร็งปากมดลูกเป็นโรคที่มีการพยากรณ์โรคดีกว่ามะเร็งอื่นๆ และสามารถรักษาให้หายได้หากตรวจพบในระยะเริ่มแรก แต่ส่วนใหญ่ผู้ป่วยประมาณ 2 ใน 3 ถึง 3 ใน 4 ที่มาพบแพทย์เพื่อการรักษา มักจะมีอาการของโรคในระยะลุกลาม ซึ่งจะทำให้ผลการรักษาไม่ค่อยประสบผลสำเร็จทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเป็นจำนวนมาก (จตุพล ศรีสมบุญ, 2547 และ สงวน นิตยารัมภ์พงศ์, 2549)

การตรวจหาเซลล์มะเร็งปากมดลูก ด้วยวิธีทางเซลล์วิทยา ที่เรียกว่าพาพานิคูลาอูว์สเมียร์ (Papanicolaou smear) หรือแป๊ปเสเมียร์ (Pap Smear) เป็นวิธีหนึ่งในการค้นหาและป้องกันการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูกได้ตั้งแต่ระยะเริ่มแรก มีผลแม่นยำและน่าเชื่อถือได้ สามารถวินิจฉัยโรคมะเร็งปากมดลูกได้ถูกต้องถึงร้อยละ 98 (สมเกียรติ ศรีสุพรรณดิษฐ์, 2537) ซึ่งการตรวจคัดกรองด้วยวิธี Pap Smear ในสตรีอายุ 35-60 ปี ถ้ามีความครอบคลุมของการคัดกรองร้อยละ 50 สามารถลดอุบัติการณ์ของโรคมะเร็งปากมดลูกได้ถึงร้อยละ 44 (สำนักพัฒนาวิชาการแพทย์, 2547) และพบว่าสตรีที่ตรวจเซลล์มะเร็งปากมดลูกทุก 1 ปี สามารถลดอัตราสะสมของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูกได้ถึง ร้อยละ 93.5 หากมีการตรวจทุก 2 ปี สามารถลดอัตราสะสมของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูกได้ถึง ร้อยละ 92.5 หากมีการตรวจทุก 3 ปี สามารถลดอัตราสะสมของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูกได้ถึง ร้อยละ 90.8 หากมีการตรวจทุก 4 ปี สามารถลดอัตราสะสมของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูกได้ถึง ร้อยละ 83.6 และตรวจทุก 5 ปี สามารถลดอุบัติการณ์มะเร็งปากมดลูกในประชากรได้ถึง ร้อยละ 64.1 (กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2545 และ ธีรวิทย์

คูหะเปรมะ, 2548) ดังนั้นการตรวจคัดกรองหามะเร็งปากมดลูกด้วยวิธี Pap Smear จึงเป็นวิธีการที่สามารถขึ้นชั้นผลได้ว่า สามารถลดอุบัติการณ์และอัตราการตายของโรคมะเร็งปากมดลูกได้

จากประสิทธิภาพของการคัดกรองด้วยวิธี Pap Smear กระทรวงสาธารณสุขร่วมกับสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) ได้กำหนดให้มีการตรวจหามะเร็งปากมดลูกเป็นแผนระดับชาติตามนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าในปี พ.ศ. 2548 และรณรงค์ให้สตรีไทยไปรับการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก โดยมีเป้าหมายลดจำนวนผู้ป่วยรายใหม่จากโรคมะเร็งปากมดลูกลงอย่างน้อยร้อยละ 30 ภายใน 5 ปี หรือร้อยละ 10 ต่อปี และลดจำนวนผู้เสียชีวิตปีละ 3,000 คน ให้เหลือปีละ 1,000 คน โดยกลุ่มเป้าหมายที่ให้บริการคือ สตรีที่มีอายุ 35, 40, 45, 50, 55 และ 60 ปี ให้ได้รับการตรวจหามะเร็งปากมดลูกทุกคน ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขกำหนดเป้าหมายไว้ว่าสตรีกลุ่มนี้ต้องได้รับการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก ร้อยละ 60 (สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ , 2548)

จังหวัดปัตตานีได้มีการรณรงค์ให้มีการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกอย่างต่อเนื่อง แต่การมารับบริการยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดไว้ คือ ร้อยละ 60 (สำนักงานนโยบายและแผนงานสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข , 2550) โดยพบอัตราการมารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกของสตรีอายุ 35, 40, 45, 50, 55 และ 60 ปี ตั้งแต่ปี 2548-2550 มีเพียงร้อยละ 22.18, 45.3 และ 34.5 ตามลำดับ (กลุ่มงานควบคุมโรคไม่ติดต่อ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปัตตานี, 2551) สำหรับอำเภอยะหริ่งมีผู้มารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก ร้อยละ 20.18, 54.27 และ 44.1 ตามลำดับ (กลุ่มงานควบคุมโรคไม่ติดต่อ สำนักงานสาธารณสุขอำเภอยะหริ่ง , 2551) และระดับตำบลในความรับผิดชอบของสถานีอนามัยตำบลบางปู มีผู้มารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก ร้อยละ 68.3, 70.91 และ 54.42 ตามลำดับ (กลุ่มงานควบคุมโรคไม่ติดต่อ สถานีอนามัยตำบลบางปู , 2551) จะเห็นได้ว่าในช่วง 2 ปีแรกมีสตรีมารับบริการได้ตามเป้าหมายที่กำหนด อาจเนื่องมาจากมีนโยบายของกระทรวงสาธารณสุข ที่มีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง และใช้กลยุทธ์แรงจูงใจด้วยการให้ค่าตอบแทนเป็นรางวัล ประกอบกับเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ปฏิบัติงานในเชิงรุกเพื่อตอบสนองตามนโยบาย แต่ในปีที่ผ่านมาพบว่าอัตราการมารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกต่ำกว่าเกณฑ์ อาจกล่าวได้ว่า การดำเนินงานรณรงค์ประชาสัมพันธ์และการตรวจคัดกรองหามะเร็งปากมดลูกในพื้นที่ปฏิบัติไม่ต่อเนื่อง ซึ่งส่วนหนึ่งเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ทำให้เจ้าหน้าที่ขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้การบริการเชิงรุกของเจ้าหน้าที่ลดลงด้วย อย่างไรก็ตามจากการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกที่ผ่านมา ยังพบปัญหาและปัจจัยการไม่มารับบริการการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกในกลุ่มสตรีมุสลิมที่นับถือศาสนาอิสลาม เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องการปฏิบัติตามหลักทางศาสนา ตลอดจนมีความเชื่อกลัวผิดหลักศาสนา โดยเฉพาะอวัยวะทางเพศที่ควรปกปิด ห้ามมิให้บุคคลอื่นที่

นอกเหนือจากสามีของตนเองได้เห็น (กุศลศรี ต่อเล็บ, 2550) และจากการศึกษาของ หทัยรัตน์ แสงจันทร์ (2550) พบว่า สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงมุสลิมไม่ไปรับการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก คือ มีข้อจำกัดเรื่องการปฏิบัติตามหลักศาสนาและกลัวผิดหลักศาสนาถึงร้อยละ 70 และยังพบว่ามีความอายที่จะเปิดเผยร่างกายโดยเฉพาะบริเวณอวัยวะสืบพันธุ์ให้ผู้อื่นเห็น จึงทำให้รู้สึกลำบากใจที่จะไปรับการตรวจ และเห็นว่าเมื่อไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ หรือไม่เจ็บป่วยก็ไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องไปรับการตรวจ นอกจากนี้ความเชื่อด้านสุขภาพในด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูก การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูก การรับรู้ประโยชน์ของการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก การรับรู้ถึงอุปสรรคในการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก และแรงจูงใจด้านสุขภาพในการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก ก็เป็นอีกเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อการมารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก จากการศึกษาของณัฐยา พัวทัต (2539) และ จิรนนท์ มงคลดี (2548) พบว่าการสร้างแรงจูงใจด้านสุขภาพจากภายนอก เช่น การประชาสัมพันธ์ทางหอกระจายข่าวของชุมชน การรณรงค์จากนโยบายของรัฐ การกระตุ้นด้วยบัตรนัด การจัดสถานที่ให้มิดชิด และการนำเสนอตัวแบบของสตรีที่ป่วยเป็นมะเร็งปากมดลูก สามารถกระตุ้นและชักจูงใจให้สตรีมาตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกได้ จากการศึกษาของ เกษญา ศรีงาม (2547) ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรี อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ในภาพรวมสตรีมีความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคมะเร็งปากมดลูกอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 38.11 และเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างไม่มารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก เนื่องจากการตรวจมะเร็งปากมดลูกทำให้รู้สึกอายมากที่สุด รองลงมาคือการไปตรวจมะเร็งปากมดลูกทำให้เสียเวลา และถ้าไม่มีอาการผิดปกติก็ไม่จำเป็นต้องไปตรวจมะเร็งปากมดลูก และจากการศึกษาของไกรสิทธิ์ ดันตสิรินทร์และคณะ (2548) ศึกษาพฤติกรรมมารับบริการตรวจมะเร็งปากมดลูกในสตรีไทยโดยใช้แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูก การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูก การรับรู้ประโยชน์และอุปสรรคของการมารับบริการตรวจมะเร็งปากมดลูกของสตรีโดยภาพรวมยังอยู่ในระดับต่ำ และเหตุผลที่สตรีไม่มารับบริการคัดกรองมะเร็งปากมดลูก เนื่องจากมีความอายมากที่สุด รองลงมาคือกลัวตรวจพบว่าเป็นมะเร็ง และจากการศึกษาของจุฬารัตน์ สุวัชรชัยดิวงส์ (2546) พบว่า สตรีมุสลิมไม่มารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกถึงร้อยละ 61 โดยพบว่าความเชื่อด้านสุขภาพเกี่ยวกับโรคมะเร็งปากมดลูกโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง และเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างไม่มารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก เนื่องจากมีความอายมากที่สุด รองลงมาคือไม่มีอาการผิดปกติใดๆ จึงไม่ไปรับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก

สำหรับสตรีมุสลิมตำบลบางปู อำเภอชะอำ จังหวัดปัตตานี ที่มารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกไม่ได้ตามเป้าหมาย จากการลงปฏิบัติงานในพื้นที่ พบว่า สาเหตุสำคัญเนื่องจาก

สตรีมุสลิมมีความอาย ไม่กล้าที่จะเปิดเผยอวัยวะเพศให้ผู้อื่นเห็น และคิดว่าตนเองไม่มีอาการผิดปกติจึงไม่จำเป็นต้องไปตรวจ ประกอบการตรวจคัดกรองดังกล่าวจะต้องได้รับการอนุญาตจากสามี จึงทำให้เกิดความลำบากใจในการตัดสินใจ นอกจากนี้ยังมีความเชื่อในมิติวัฒนธรรมเกี่ยวกับการเปิดเผยอวัยวะเพศที่นอกเหนือจากการเป็นโรคแล้ว กลัวจะเป็นสิ่งที่ขัดต่อหลักปฏิบัติทางศาสนา อาจจะเป็นบาปได้ หากสตรีมุสลิมที่ยึดถือแนวคิดวัฒนธรรมเกี่ยวกับการเปิดเผยอวัยวะพึงสงวนอย่างเคร่งครัดแล้ว ก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมที่ไม่มารับการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกด้วย

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าความเชื่อด้านสุขภาพของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้ ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ เกิดความเข้าใจและยอมรับความรู้สึกรู้สึกคิด เมื่อบุคคลมีความเชื่ออย่างใด ความเชื่อนั้นจะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มการแสดงพฤติกรรมของบุคคล และชักนำให้บุคคลยินดีที่จะปฏิบัติตามความเชื่อนั้นๆ (จรรยา สุวรรณทัต, 2530) และการที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมสุขภาพนั้นบุคคลต้องมีความพร้อมทางด้านจิตใจที่จะปฏิบัติพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับเงื่อนไขนั้นๆ ด้วย ซึ่งคิงส์ (King, 1984) กล่าวว่าทำให้คำแนะนำแก่ผู้ป่วยโดยมุ่งหวังให้ความรู้เพียงอย่างเดียวจะไม่เกิดผลต่อการปฏิบัติเท่าที่ควร หากผู้ให้คำแนะนำไม่คำนึงถึงความเชื่อด้านสุขภาพ และทัศนคติของผู้มารับบริการด้วย เบคเกอร์และคณะ (Becker et al., 1974) ได้เสนอกลวิธีในการส่งเสริมให้บุคคลปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้รับในรูปแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) ได้แก่ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค การรับรู้ความรุนแรงของโรค การรับรู้ประโยชน์ที่ได้รับ การรับรู้อุปสรรคที่ขัดขวางการปฏิบัติพฤติกรรมสุขภาพและแรงจูงใจในด้านสุขภาพ ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานที่จะกระตุ้นบุคคลให้ปฏิบัติตามคำแนะนำในการป้องกันโรค

จากเหตุผลข้างต้นและแนวคิดดังกล่าว ผู้ศึกษามีหน้าที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรคในชุมชน จึงสนใจศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพในการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรีมุสลิม เนื่องจากความเชื่อด้านสุขภาพ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการป้องกันโรค และเพื่อเป็นการยกระดับความสามารถของสตรีไทยมุสลิมให้เข้ามามีส่วนรับผิดชอบในสุขภาพของตนเองและเพิ่มความตระหนักในการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกและความเชื่อที่ถูกต้อง โดยเลือกตำบลบางปู อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานีเป็นพื้นที่ดำเนินการศึกษา เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวยังมีปัญหาของการมารับบริการตรวจคัดกรองโรคมะเร็งปากมดลูก คือมีกลุ่มเป้าหมายมารับบริการเพียงร้อยละ 54.42 จากเกณฑ์ของกระทรวงสาธารณสุขที่กำหนดไว้คือร้อยละ 60 และยังขาดข้อมูลที่จำเป็นในการวางแผนดำเนินการควบคุมป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก ซึ่งผลการศึกษารังนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนปรับปรุงการให้บริการตรวจมะเร็งปากมดลูกของสตรีมุสลิมตำบลบางปู ให้บรรลุตามแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาสร้าง

ระบบสุขภาพพอเพียงให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน และลดผลกระทบจากโรคและภัยคุกคามทางสุขภาพ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพในการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรีมุสลิมในตำบลบางปู อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี

คำถามการวิจัย

ความเชื่อด้านสุขภาพในการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรีมุสลิมในตำบลบางปู อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี เป็นอย่างไร

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาความเชื่อด้านสุขภาพในการป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูกของสตรีมุสลิมที่แต่งงานแล้วที่มีอายุ 35, 40, 45, 50, 55 และ 60 ปี ในตำบลบางปู อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2551

คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา

ความเชื่อด้านสุขภาพ หมายถึง การรับรู้ของสตรีเกี่ยวกับโรคมะเร็งปากมดลูกในด้านต่าง ๆ ตามกรอบทฤษฎี Health Belief Model ประกอบด้วย 5 ด้าน ดังนี้

1. การรับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรค (Perceived susceptibility) หมายถึง ความเชื่อหรือการรับรู้ของสตรีต่อภาวะสุขภาพของตนเองและโอกาสเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็งปากมดลูก เช่น การสำส่อนทางเพศ การสูบบุหรี่หรือได้รับควันบุหรี่ทำให้มีโอกาเสี่ยงของการเกิดโรคมะเร็งปากมดลูก

2. การรับรู้ความรุนแรงของโรค (Perceived severity) หมายถึง ความเชื่อหรือการรับรู้ของสตรีเกี่ยวกับอันตรายของโรคมะเร็งปากมดลูก ที่มีผลกระทบต่อร่างกาย การดำรงชีวิต สัมพันธภาพในครอบครัว ความสามารถในการทำงาน และบทบาทในสังคม เช่น การเป็นมะเร็งปากมดลูกทำ

ให้เกิดความเจ็บปวดทุกข์ทรมานและรักษาไม่หายอาจทำให้เสียชีวิตลงได้ มะเร็งปากมดลูกเป็นแล้วทำให้ผู้อื่นรังเกียจและสามีอาจมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น

3. การรับรู้ถึงประโยชน์ของการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก (Perceived benefits) หมายถึง ความเชื่อหรือการรับรู้ของสตรีที่มีต่อการมารับบริการตรวจหามะเร็งปากมดลูกว่าจะสามารถช่วยให้ตรวจพบมะเร็งปากมดลูกในระยะเริ่มแรกได้ เป็นผลให้การรักษาและพยากรณ์โรคดีขึ้น เป็นประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว เช่น การรับรู้ว่าการตรวจหามะเร็งปากมดลูกตามที่กำหนดจะช่วยป้องกันมะเร็งปากมดลูกในระยะเริ่มแรกได้ การตรวจคัดกรองโรคมะเร็งปากมดลูกนอกจากจะช่วยค้นหาโรคมะเร็งปากมดลูกแล้ว ยังสามารถตรวจดูความผิดปกติอื่นๆของช่องคลอดได้ด้วย

4. การรับรู้ถึงอุปสรรคในการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูก (Perceived barriers) หมายถึง ความเชื่อหรือการรับรู้ของสตรีเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลทำให้สตรีไม่สามารถมารับบริการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกอย่างสม่ำเสมอได้ เช่น ความไม่สะดวก เสียเวลา ความกลัว ความอาย กลัวผิดหลักทางศาสนา การสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย

5. แรงจูงใจด้านสุขภาพ (Health Motivation) หมายถึง ปัจจัยกระตุ้นการรับรู้ของบุคคลให้มีความพร้อมในการแสดงพฤติกรรม เช่น จากข้อมูลข่าวสาร จากการประชาสัมพันธ์ทางสื่อ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ จากคำแนะนำของสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ สามี ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เจ้าหน้าที่สาธารณสุข และอาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.)

การป้องกันโรคมะเร็งปากมดลูก หมายถึง พฤติกรรมที่สตรีปฏิบัติเพื่อค้นหาโรคมะเร็งปากมดลูก ได้แก่ การตรวจแป็บสเมียร์

สตรีมุสลิม หมายถึง บุคคลเพศหญิงที่นับถือศาสนาอิสลามที่มีอายุ 35, 40, 45, 50, 55 และ 60 ปีที่แต่งงานแล้ว และมีภูมิลำเนาอยู่ในตำบลบางปู อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี